

Vlissingen

Nathalie Pagie bij Boekerij:

De toneelclub

De campus

De Tara en Diego-serie:

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

Ijsengel

Noordkaap

Helsinki

Camping Oosthoek

Vuurduivel

Vlissingen

Verhalen:

Familieweek Domburg

De grot

Cake

Gekke tante Julla

Kerst in De Eetkeet

Koning van het bos

Het vlot

boekerij.nl

Nathalie Pagie

Vlissingen

Een haven vol geheimen:
eenmaal binnen kom je nooit meer weg

ISBN 978-90-225-9498-8

ISBN 978-94-023-2404-4 (e-book)

ISBN 978-90-528-6730-4 (audio)

NUR 330

Omslagontwerp: Bij Barbara

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Oh, why you look so sad?
Tears are in your eyes
Come on and come to me now
Don't be ashamed to cry
Let me see you through
'Cause I've seen the dark side too*

*When the night falls on you
Don't know what to do
Nothing you confess, could make me love you less*

*I'll stand by you, I'll stand by you
Won't let nobody hurt you
I'll stand by you*

*When you're standing at the crossroads
Don't know which path to choose
Let me come along
Even if you're wrong*

THE PRETENDERS – 'I'LL STAND BY YOU'

Cast

Keet Kuipers

Marte en Mathijs (†), ouders van Keet

Marcel en zijn dochter Bella

Ragnar MacAllistar

Barbara de Jonge, *De Vierde Vrouw*

Ozzie Owens en Alice

Rechercheur Alex Zwart

Zola Yildiz en Mico

Klussers Jan de Nooijer & Kamiel Braks

Uithalers team A:

Carter Hayworth

Elliot Butler

Alfie Doyle

Paddy Owens

Filemon (Fiks)

Xander

Uithalers team B:

Redouan

Rik

Jona

Scène 88, take 3. Politie-inval op de scheepssloperij.

'Stilte op de set! Stuntteam klaar? Camera loopt. Actie!'

Middernacht. Een drone zweeft zoemend tegen een donkere sterrenhemel. Aan de onderzijde van het apparaat stelt een cameralens zich scherp.

Door de dronecamera zien we het bovenaanzicht van een scheepssloperij: een spookachtig verlichte werf vol karkassen van ontmantelde schepen, hijskranen en sloopmachines, loodsen en zeecontainers. De enige beweging komt van de gestaag vallende regendruppels die plassen vormen in de volgeloopen kieren tussen de betonplaten op de grond. Of toch niet? De camera zoomt sterk in en spot twee lassers die met snijbranders het skelet van een middelgroot jacht bewerken. Het vuur uit de branders weerkaatst in het venster van hun lashelmen en verspreidt een oranje gloed. De camera zoomt weer uit en glijdt zoekend verder over het terrein in de richting van de gesloten slagboom bij de ingang. Stop, terug. Op het platte dak, aan de voorkant van het kantoorpand bevindt zich een persoon. De camera zoomt in. Een vrouw met paardenstaart ligt op haar buik en tuurt door een kleine verrekijker over de rand van het dak naar beneden.

Dan: een HARDE KNAL van een pistoolschot. De vrouw kruipt razendsnel achteruit, weg van de dakrand. Er volgen meer schoten.

Uit een loods rijdt een vrachtwagen naar buiten en stuift op hoge snelheid op de gesloten slagboom af. Aan de andere kant van de slagboom stoppen twee toegesnelde politiewagens, zwaailichten en sirenes aan. Er springen agenten uit die direct het vuur openen op de aanstormende vrachtwagen. Raak! De truck zakt scheef. Het portier zwaait open. De chauffeur, een grote man van middelbare leeftijd, duikt de cabine uit en zoekt dekking achter een graafmachine.

De vrouw waagt zich opnieuw naar de dakrand en ziet hoe een gewonde jongeman de loods uit wankelt. Zijn been bloedt hevig, hij kan amper blijven staan en roept om hulp, maar wordt overstemd door het kabaal van de sirenes en de vrachtwagen die stuurloos door de slagboom dendert. De jongen merkt niet dat achter hem een man met bivakmuts op hem afsluipt. De man haakt twee armen om hem heen en draait met een felle ruk zijn nek om. De jongen zakt als een zoutzak naar de grond.

Als de man verderop de schuilende vrachtwagenchauffeur spot, pakt hij zijn pistool en schiet. Mis. De chauffeur vlucht halsoverkop verder. De man zet de achtervolging in.

De camera zoomt uit en toont een vuurgevecht bij blauw zwaailicht, een ogenschijnlijke chaos. Agenten sprinten over de werf. De chauffeur rent voor zijn leven, opgejaagd wild voor de gemaskerde jager achter hem. Lichtflitsen markeren elk afgelost schot.

De vrouw op het dak krijgt het niet meer mee. Na de brute moord op de jongen heeft ze zich tot een balletje opgekruld en blijft ze doodstil liggen. Ogen dicht, handen tegen haar oren. Alsof ze er niet is.

Cut!

Twee jaar eerder

Pas toen ze de golven in de branding zag breken en het koude water over haar blote voeten voelde stromen, wist ze hoezeer ze de zee gemist had. Keet zoog haar longen vol zilte lucht en blies lang uit. Het leek of er een last van haar schouders viel. Hoelang was het geleden dat ze op dit strand had gestaan? Terwijl ze er als kind zo graag kwam, met Frans en Ilse die ze oom en tante noemde, al waren ze geen familie. Jeugdzorg regelde uitjes voor kinderen die niet op vakantie konden, meestal omdat er thuis geen geld was. Dat was er bij haar thuis best, maar nooit lang. In ieder geval niet lang genoeg om aan een vakantie te besteden. Het café liep goed, er was bijna altijd volk, veelal vaste gasten, maar haar moeder was meer feestbeest dan zakenvrouw en dronk de opbrengst grotendeels zelf op. Als vader daar wat van zei, kregen ze mot, dus liet hij haar maar, want aan ruzie had hij een broertje dood. Liever trok hij zich terug in de 'studio', zoals hij het met kartonnen platen beplakte hok achter het huis noemde, om eindeloos op zijn gitaar te tokkelen en een evergreen te componeren. 'Als dat lukt, vliegen we naar Hawaï, Keetje,' beloofde hij, 'daar hebben ze de mooiste stranden van de wereld.' Wie weet was het ooit zover gekomen, hij speelde er goed genoeg voor en zijn hese zangstem klonk prachtig, maar longkanker gooide roet in het eten; Mathijs Kuipers stierf een dag na Keets tiende verjaardag.

Ze liet haar blik over de golven glijden naar het Nollehoofd, de lange pier die uitzicht bood op land en water en die de overgang markeerde naar het Nollestrand met de bij toeristen zo populaire slaapstrandhuisjes. Het uitgestrekte Badstrand waar ze nu stond werd doorgaans het drukst bevolkt, ook door de gasten van de aangrenzende hotels, maar het hoogseizoen was voorbij en had slechts een handvol strandgangers achtergelaten. Twee mannen hulden zich na een snelle duik in badlakens; de wind voelde fris aan. Keet stak haar handen diep in de zakken van haar spijkerbroek en zuchtte. Hawaï kon haar gestolen worden. Ooit had ze er alles voor overgehad om met haar ouders op dit strand te staan, hier in Vlissingen, waar ze met ‘oom en tante’ en een stel uitgelaten kinderen één week per jaar zoveel lol had gehad. Patrick mocht zelfs een keer mee, al kon hij zich dat later niet herinneren. Hij was nog maar een kleuter geweest, zij al dertien. Het was de eerste en laatste keer dat ze met haar broertje op het strand had gespeeld.

Een plotse prik in haar hals maakte een einde aan haar mijmeringen. Met vlakke hand gaf ze zichzelf een mep. De geplette mug had zich voor zijn dood flink aan haar tegoed gedaan en liet een bloedspoor achter in haar handpalm. Ze spoelde hem af in het water en wandelde via de Boulevard door de oude binnenstad terug naar het huisje in de Walstraat dat tot half oktober haar thuis zou zijn.

Inez en Maurits hadden haar al vaker gevraagd en nooit was het ervan gekomen. Als digital nomads reisden haar vrienden de wereld rond, momenteel zaten ze in Christchurch, Nieuw-Zeeland, en de verhuur van het voormalige vissershuisje, een erfenis van Inez’ oma, was een fijne bron van inkomsten. Door een late annulering kwam het vrij en kon Keet er voor een zacht prijsje terecht. Het aanbod kwam als geroepen: na een periode vol deadlines en stress snakte ze naar ruimte en frisse lucht. Een maand lang geen

wekker, geen gezeur van opdrachtgevers om nog meer teksten voor hun websites, nieuwsbrieven en jaarverslagen, geen verplichtingen en vooral geen onmogelijke vragen van lieve mensen met de beste bedoelingen. Alleen zij, de zee en haar filmscript, het leek bijna te mooi om waar te zijn, maar ze nam zich voor er met volle teugen van te genieten. Ze draaide de sleutel in het slot en stapte naar binnen.

De twee volgestouwde weekendtassen die ze er even eerder had gedropt blokkeerden de doorgang van de kleine hal naar de woonkamer. Ze schoof ze opzij en liep door naar de keuken. Tegen een fles rode wijn en een pak stroopwafels op de keukentafel stond een kaartje. *Dat de inspiratie maar flink mag stromen! X Inez & Maurits.* Ze glimlachte. Dat was inderdaad precies de bedoeling. En waarom wachten? Ze liep terug naar de tassen, viste haar laptop eruit, vond de wificode op een krijtbord aan de muur en installeerde zich op de bank. Opeens had ze haast. Uitpakken kwam later wel. Net als de boodschappen. Nu ze eindelijk over de vrijheid beschikte haar eigen tijd in te delen, wilde ze er geen seconde van verspillen. Ze opende het softwareprogramma waarin ze haar script ooit al eens was opgestart, herlas het begin van het verhaal en begon te tikken. Sciencefiction, Keet hield ervan. In dit genre kon ze haar fantasie de vrije loop laten, in een universum zonder grenzen of restricties. Als zij het kon verzinnen, was het mogelijk.

Het liep als een trein. Of het aan de nieuwe omgeving lag, of aan de geur van de steigerhouten meubels gemengd met het vleugje zeewind door het open kiepraam, ze kon het later niet verklaren, maar pas toen het lampje in haar scherm begon te knipperen ten teken dat de accu moest worden opgeladen, merkte ze de doffe pijn in haar onderrug en het protest van haar lege maag op. Het kon haar niets schelen, zo voldaan had ze zich lang niet gevoeld. Zonder besef van tijd had ze dik vijf uur zitten werken. Bijna als vanzelf

waren haar gedachten via haar vingers de computer in gestroomd. Marcel zou blij voor haar zijn. Heel even overwoog ze hem te appen, maar daar zag ze van af.

Een maand geen contact, dat was de deal, die ze nota bene zelf had doorgeduwd. De afstand zou hun goeddoen, dat wist ze zeker. Hij niet, maar hij had het haar gegund: een pas op de plaats om erachter te komen of ze elkaar zouden missen. Hun relatie was bepaald niet ideaal gestart. Tijdens hun ontmoeting op een netwerkborrel voor zzp'ers was Marcel, fotograaf, de pijn van het overlijden van zijn vrouw nog niet te boven, al dacht hij zelf van wel. Hij vond haar leuk en fris, zij hem knap en grappig. De vonk sprong snel over en al na twee haastig ingeplande koffiedates waren ze amper nog bij elkaar weg te slaan. Zowel hij als zijn twaalfjarige dochter Bella klampte zich aan Keet vast, alsof zij de reddingsboei was in de peilloze poel van verdriet waarin vader en dochter dreigden te verdrinken. Verliefde Keet probeerde het, Marcel was zo fijn stabiel en zorgzaam, het leeftijdsverschil – zij vijftientig, hij tweeënveertig – deerde haar niet en ook Bella bleek een leuke meid, maar toch liep het stroef. Zijn overweldigende emoties benauwden haar, hoezeer ze dat ook probeerde te ontkennen. Ze ging smoesjes verzinnen om afspraken te ontduiken. Niet fair, maar afscheid van hen nemen wilde ze ook niet, daarvoor waren ze haar te lief. Toen ze na een ruzie eenmaal opbiechtte wat haar dwarszat, was dat een opluchting. Marcel begreep het, even gas terug. Ook daarom kwam de uitnodiging uit Vlissingen zo lekker uit: ze waren veel te hard van stapel gelopen, een pauze gaf hun allebei de kans op adem te komen. Bovendien was een maand een afzienbare periode, niet te kort en niet te lang.

In het donker liep ze naar de keuken. Ze draaide de wijnfles open, schonk een glas vol en goot een flinke slok naar binnen. Het opdoemende beeld van haar moeder in dezelfde houding drukte ze

weg. Een stroopwafel stilde de ergste trek. Met de fles en het glas liep ze de trap op. Morgen zou ze naar de winkel gaan en de koelkast volstouwen met gezond voer. Haar kleding in de kast leggen. Een strandwandeling maken. Misschien zelfs een heet bad nemen. Maar wat ze vooral zou doen, was schrijven, een heerlijke maand lang.

In de enige slaapkamer onder het zadeldak stond een tweepersoonsbed met een dik geruit dekbed. Ze kroop erin zonder zich uit te kleden en rilde van de kilte van de lakens. Ze dacht aan Marcells warme lijf dat haar in no-time zou verwarmen. Opeens leek die maand een stuk minder overzichtelijk. Ze dronk het glas leeg, plantte de fles naast het bed en lag nog uren wakker.

3

Met een fel gebaar drukte Paddy Owens zijn iPhone uit en aan. Dat fucking ding was toch niet kapot? De klok gaf al veel te lang dezelfde cijfers weer, alsof de minuten niet verstreken en hij hier op straat, tegenover de ingang van de H&M, stond te wachten in een oneindig vacuüm van tijd. Voor de zoveelste keer zette hij zijn hand haaks op zijn voorhoofd om het licht van de laagstaande zon te weren en tuurde hij de winkel in. Veel te opvallend, dat wist hij best, maar als het fout ging, en de politie kwam opdruiven, wilde hij tenminste de kans hebben om weg te rennen. Ook verboden, trouwens, volgens Carter viel rennen bij daglicht te veel op, maar die junk was er dit keer gelukkig niet bij.

Paddy kende hem nu een half jaar en in het begin had het een oké gast geleken. Carter regelde de slaapplekken en wist meestal iets te ritselen als de jongens honger of dorst hadden. Dat maakte hem direct populair bij de nieuwkomers, zoals Paddy ook was geweest, maar wie Carter langer kende wist dat zijn joviale grijns een masker was, dat het geld dat hij van de baas kreeg om voor slaapplekken en proviand te zorgen, steevast opging aan zijn eigen cokeverslaving en dat de stukken koude pizza die hij de groep met veel bravoure voorschotelde soms uit de afvalcontainers achter de restaurants kwamen. Paddy trapte er niet meer in, hij regelde zijn eigen eten wel, maar de laatste twee nieuwkomers hadden Carter nog niet door en lieten zich flink door hem inpalmen. Een kwestie van tijd.

Fiks en Xander waren erbij gekomen toen Paddy's oude groep na een serie opdrachten in de Rotterdamse haven werd opgeheven. De havenpolitie had daar de controles op uithalers – jongeren die verstopte drugs stelen uit zeecontainers vol steenkool, exotisch fruit, of auto-onderdelen – zo vet opgeschroefd dat het risico om betrapt te worden, te groot werd. De baas besloot vier Ierse jongens terug te sturen voor klussen in het moederland. Paddy wilde alles-behalve terug en haalde opgelucht adem toen hij met Elliot een plek kreeg in het team van Carter, in de haven van Vlissingen. Kleine Alfie sloot zich al snel aan en met de komst van de twee Nederlanders was de nieuwe groep compleet.

Aan die laatste twee moest Paddy erg wennen. Vooral Fiks, kort voor Filemon, trok voortdurend de aandacht naar zich toe. Irritant. Als jongste zoon van rijke ouders uit Amsterdam-Zuid was hij gewend aan geld; merkkleding en dure sneakers had hij genoeg, daarvoor hoefde hij dit werk niet te doen. Het ging hem om de kick, had hij gezegd toen Paddy ernaar vroeg. 'Ik wil voelen dat ik leef, elke minuut van de dag! Drank en drugs doen me niks, man, ik ben een adrenalinejunkie, verslaafd aan de spanning.' Zijn brede grijns had een hagelwit gebit laten zien.

Xander was minder uitgesproken, integendeel, die bleef een gesloten boek, maar ondertussen liep hij als een schaduw achter Fiks aan en deed hij alles wat zijn maat verzoon. Zoals nu. Het idee om kleding te gaan 'shoppen' in de H&M kwam van Filemon. Niet om zelf te dragen natuurlijk, haha, maar misschien zat er voor de anderen iets bij en de rest zou hij verkopen. Hij had zelfs gevraagd of iemand een bestelling wilde plaatsen. Alleen Alfie had gretig toegehaapt, een nieuwe hoody en een winterjas kon hij wel gebruiken. Paddy en Elliot bedankten voor de eer. Dat Paddy zich liet strikken als derde man kwam deels voort uit verveling. De volgende klus in de haven liet op zich wachten en het doelloos door de stad slente-

ren kwam hem de neus uit. Daarbij had Fiks toegezegd dat iedereen die meedeed een gelijk deel van de opbrengst zou krijgen en geld had Paddy nooit genoeg.

De klok op zijn iPhone versprong. Dat ding deed het dus wel, al verstreek de tijd traag als dikke stront. Fiks en Xander waren pas zes minuten binnen en mochten volgens planning nog twee minuten rondstruinen voordat ze naar buiten kwamen en hem zonder blijk van herkenning voorbij zouden lopen naar de afgesproken plek. Paddy zou op honderd meter afstand volgen om eventuele shit na hun winkelbezoek op tijd te kunnen signaleren. Het was al eens voorgekomen dat een pissige schoenenverkoper hen een heel eind was nagelopen, voordat de jongens hem opgemerkt hadden. Ze waren ternauwernood ontkomen, tot frustratie van Carter, die dreigde de baas op de hoogte te stellen. Het idee alleen al joeg iedereen schrik aan. Carter was een lamlul en een leugenaar, maar vooral een schijtluis die zich terugtrok als het moeilijk werd. Hem konden ze hebben. De baas zelf moest van een totaal ander kaliber zijn, mits zijn reputatie klopte met de werkelijkheid. Paddy had de man nog nooit gezien, maar had genoeg gehoord over deze 'Boss', zoals Carter hem steevast noemde, om te weten dat hij hem zo lang mogelijk uit de weg moest blijven.

Een plotse beweging in zijn ooghoek trok zijn aandacht. Uit een steegje naast de winkel kwam Filemon aanstormen, een vette grijns om zijn lippen en in elke hand een uitpuilende tas. Achter hem rende Xander, zonder grijns en zonder tassen. Aan de intense blik in Xanders ogen zag Paddy direct dat het menens was. De twee waren het steegje nog niet uit of een beveiligder in uniform stooft de winkel uit met in zijn kielzog een jonge vrouw, aan de badge op haar borst te zien een medewerker, met een woeste blik onder haar lila hoofddoek.

Fucking hell. Paddy aarzelde geen seconde. Hij spurttte recht op

de beveiliging af en dook vlak voor diens voeten naar de grond. In zijn vaart kon de man het onverwachte obstakel niet meer ontwijken; hij viel over Paddy heen op straat en bleef met een van pijn vertrokken gezicht en een hand tegen zijn schouder liggen. Terwijl omstanders te hulp schoten, vloog Paddy al verder. Zijn volgende target was de medewerkster die zich door de val van haar collega niet liet weerhouden en rennend riep dat de dieven hun tassen moesten laten vallen. Ze was verbijsterend snel. Paddy was ook geen slechte sprinter, maar hij had een achterstand en merkte al rap dat hij het van haar niet ging winnen. Erger nog, haar verbeterde tred bracht haar steeds dichterbij de jongens en het zou niet lang duren voordat ze hen had ingehaald.

Paddy hield zijn pas in, stak zijn vingers in zijn mond en floot het afgesproken signaal. Zonder effect. Fiks en Xander draafden als op hol geslagen gekken door de winkelstraat en zouden binnen een paar seconden het steegje in schieten dat hen uit de binnenstad, richting de haven zou leiden. Paddy floot nog een keer, zo hard hij kon. Als de jongens volgens de afspraak zouden handelen, lieten ze nu acuut de buit vallen en namen ze een alternatieve route die hun stek in de haven niet zou verraden. Maar die afspraak leek vergeten; Paddy zag hen mét de volle tassen in het steegje verdwijnen, op de voet gevolgd door de winkelbediende die later op zijn minst een leuke bonus verdiende voor haar moed en vastberadenheid.

Paddy stak een dwarsstraat in. Om niet op te vallen liep hij in een normaal tempo naar de andere kant van het oude stadscentrum, waar hij Carter belde en verslag deed van de mislukte shop-sessie. Carter was op zijn zachtst gezegd niet blij; hij vloekte er stevig op los – als het op scheldwoorden aankwam kon hij behoorlijk inventief zijn, wat tot zijn ergernis bij de jongens al een paar keer tot de slappe lach had geleid – maar opeens viel hij stil. Paddy keek verbaasd naar zijn scherm. Carter?

‘Get back. Now.’

Carters stem klonk vreemd kil en voor het eerst die middag werd Paddy nerveus. Met een woedeaanval kon hij dealen, daar had hij inmiddels genoeg ervaring mee, maar van deze afgemeten reactie kromp zijn maag ineen. Kans om iets te vragen was er niet, want na het bevel werd de verbinding verbroken. Bad news, wist Paddy, die zichzelf gerust probeerde te stellen met de gedachte dat hij niets fout had gedaan. Dat dat helaas niet ter zake deed, werd duidelijk toen de zes jongens elkaar niet veel later troffen op de afgesproken plek, een niet meer in gebruik zijnde bushalte op de punt van de Klipperkade.

Fiks en Xander brachten kort verslag uit: omdat de bewaker voor in de winkel was blijven staan, dachten ze weg te kunnen sneaken via de personeelsingang aan de achterkant. Dat leek goed te gaan, totdat ‘die Mocro muts’ opeens uit de wc kwam en het op een krijzen zette. Xander liet zijn buit staan, maar Fiks rende ermee weg en fucking Sifan Hassan kwam hen achterna. Pas toen ook Fiks zijn tassen liet vallen, staakte ze haar sprint en konden de jongens, verder ongezien, de haven bereiken. Ze schaamden zich dood. Van hun gebruikelijke branie was weinig over. Nahijgend op de leuning van het bankje, hangende schouders en de ogen schuldbewust neergeslagen, leken ze twee betrapte brugklassers die vurig hoopten er met een waarschuwing van af te komen. Dat ging niet lukken. Carter was pislink en schold ze de huid vol om zo veel amateurisme. Hoe vaak had hij ze for fuck’s sake niet gewaarschuwd? Snapten ze dan echt niet wat er op het spel stond? Waren ze te achterlijk om de regels te onthouden? Of dachten de verrekke villaprinsjes misschien dat die regels voor hen niet opgingen? Bij die laatste gedachte liep Carter rood aan. Boven zijn slaap zwol een kloppende ader op.

‘Rustig aan, vriend, ze bedoelden het niet verkeerd. Het was gewoon pech, maar het is goed afgelopen.’ De kalme, zware stem van

Elliot legde Carter onverwacht het zwijgen op. Met zijn negentien jaar was Elliot de nestor van het team, weliswaar twee jaar jonger maar stukken wijzer dan heethoofd Carter, die hij kende sinds zijn vroege jeugd. Beiden waren opgegroeid in havenstad Cork, aan de zuidkust van Ierland, en Elliot was de enige die Carters opvliegende temperament soms tot bedaren kon brengen. Hij was het ook die Carter gevraagd had zijn neefje Alfie in de groep op te nemen. Ieder ander had daarop een stellig 'nee' te horen gekregen, Alfie was pas veertien jaar en de minimumleeftijd voor de functie van uithaler was vijftien, regels van de Boss, maar toch had Carter het toegestaan. Alfie was gekomen en sindsdien vormden de twee Ierse neven een ijzersterk duo, Alfies lef en snelheid waren een perfecte aanvulling op Elliots rust en kracht. Paddy werkte graag met ze samen. Hij vertrouwde ze. Soms stelde hij zich stiekem voor dat hij familie van ze was, een derde neef, maar dat zei hij nooit hardop.

In de korte stilte die viel na de onderbreking van Carters tirade observeerde Paddy het gezicht van hun aanvoerder en hij wist: dit keer ging het Elliot niet lukken. Carter was te boos en opgefokt om zich door wie dan ook gerust te laten stellen. En inderdaad, na een paar tellen draaide Carter zich plots om en trapte een diepe deuk in de gemeentelijke vuilnisbak naast de bushalte. De rauwe kreet die daarmee gepaard ging leek uit zijn tenen te komen. Zelfs Elliot schrok ervan. Hij sloeg beschermend een arm om Alfies schouders en als hij al van plan was geweest nog iets te zeggen, zag hij daar alsnog van af.

Carter liet de vuilnisbak voor wat die was en boog zich dreigend naar Fiks en Xander. Zijn bruine ogen kleurden zwart en zijn stem klonk al even donker. 'Pech of niet, I don't give a shit. Regels zijn regels en als jullie zo fucking achterlijk zijn... als jullie écht niet begrijpen wat we hier doen... ook al heb ik honderd keer gezegd dat je onder de radar moet blijven, óók in je vrije tijd... omdat we

anders allemaal de lul zijn... niet alleen jullie, wij allemáál, dan moet ik wel...' Hij kruiste zijn armen voor zijn borst en duwde zijn kin naar voren. 'Het is het laatste wat ik wil, want dit kan serieus slecht voor mij uitpakken, maar jullie laten me geen keus.'

Verdere uitleg was niet nodig; stuk voor stuk wisten ze wat dit inhield. Paddy voelde een baksteen in zijn maag. Xander werd lijkbleek en Alfie keek bedrukt naar Elliot op.

'Jullie horen nog waar en hoe laat.' Carter stak zijn handen in zijn bomberjack en beende met grote passen weg. 'Wees in godsnaam op tijd... en bid maar dat dit goed afloopt.'

4

Scène 16, take 1. Lesje van de Boss.

'Acteurs klaar? Concentratie! En... go.'

Laat op de avond. Een verlaten parkeerplaats. In een donkere hoek van het terrein staan zes jongens te wachten (Carter, Elliot, Alfie, Fiks, Xander, Paddy). Twee van hen met vapes. Ze zeggen niks, hebben het koud, willen hier niet zijn.

Aan de overkant lichten twee koplampen op. Er rijdt een Landrover het terrein op. De jongens reichten hun rug en volgen de auto met hun blik tot die naast hen parkeert. Er stapt een grote man uit in een nette overjas. Hij gaat voor de jongens staan en kijkt ze stuk voor stuk aan. De kin autoritair geheven; dit is de Boss, een man die niet met zich laat spotten. Carter, Xander en Paddy slaan hun ogen neer, de andere drie staren wel dapper terug.

DE BOSS

Weten jullie wat mijn vader vroeger deed als ik iets fout had gedaan?

Niemand reageert.